

Aczél Géza

(szino)líra

torzósztár

ama

légy vagyok de ne legyek ha megérdemlitek hogy legyek legyetek zümmögte pimasz úr a légy erény – szavamra így kezdődött egykoron humorpályázatra egy kis klapanciákkal terhelt apró költemény vagy inkább zengzemény talán a pénztelenség dühébe keretezve hátha valamennyit fial a pályázató beste pénztárcájának degeszre tömött teste némileg talán a göröngyös pályák szélére taszítottak is inspiráltak akik szilenciumban négerként olvashatatlan műveknek idegen halmazára hágtak kissé megpofozgatva a szerzőt és a jegyzett fordítót aki ezért némi baksissal nekik lóg úgy emelkedve hogy vízhordóké a hála mert arctalanul a hátsó ajtón beengedte őket a nagy karámba hol akárcsak manapság erős kétellyel tűzdelve szélhámos szellemi futamokat nyerve házmesterek ismét gyúrnák a művészoilágot ám ha jóhiszeműek vagyunk talán előbbre hozhatnánk a reklámot amely mögött a kor kissé fellelegzett és jelentős művész is csinálgatott egyet-egyet ahogy gyermektelen költők megkapó gyermekverset s a viszonyokat feldolgozva mint korai klapanciámban már nem futná be orcámat a pír legyen a tisztos halál ama légyapapír

amatőr

kikerülhetném a címszót valamilyen félmondatos blöffel ám a sok évtizedes szerkesztés után már nem lehet főleg úgy hogy hosszú tűnődéseken keresztül kényszerültél valamiféle gyanús döntésre kik is a profik és kik az amatőr emberek még szerencse különös okokból eme sávban a művész fogalma nem mozog egy leejtett táncos összedőlt ház megbomlott ritmusok mentén aligha volt egykor vitatott mi az ok a kényszerű fanyalgásra még ha a géniusz is botlik múltja felől a múltó epizódnak nincsen ára hiszen már legendákba van bemártva összes gesztusa talán csak a festőknél tétováztam ők dőltek először neki fejszéssel az évszázados fáknak krikszek és krakszok mögé zsúfolva a látás új szemléletét melyre felhevült sokakkal együtt avantgárd módra bedőltem én no de az irodalmi szöveg ami hol látványba hol zörgő hangeffektusokba beleverve döngette a bontásra ítelt falakat a dada árnyékában egyszer csak elakadt és utólag hiába csapott fel az ember kedve amikor cinikusan szurkálni kezdte a klasszikus költői valót a huzatban a visszautat kereste hol az értéket is hidegre tette s azóta modernként meakulpázik

ámbar

ámbar noha jóllehet mondogatta gyakran nagytekintélyű mesterem mielőtt nekiindult az okos szónak eleinte éretlenül csodálkoztam roppant tudása miatt is nem feszül a valóznak óvatosan elindított oldalazgatás nélkül hiszen környezete gyakran belekékült ha szelleme mélységéből felhozta az évszázad megannyi intellektuális tapasztalatát miközben mi fészkelődtünk miként a szűzleány és kilazult belőlünk minden kontroll aztán hol kényszeredetten hol némi kéjjel is előbb-utóbb csatasorba állva kezdetben mint a vesztett frontokról hazatért harcos lózungoktól fáradt katonája rezignáltan kezdtük fölismerni a gondolkodás mechanizmusát hiszen az öreg sem kerülhette el az összezsúfolt pillanatban az idő megengedő terének mákonyát amelyben a mélytudatból a tudás megfelelő iránya kiakad benne az árnyalások bizonytalan magányára vár majd a feladat hogy a kételyek mögül valami érvényességnek összetartó vázat adjon és ő ezt a bonyolult viszonyt érzékeltetve adott hangot a magas véleménynek azóta is ez a szellemi tükör nekem a belőle áradó legfőbb érdem melyben a kevély kivagyiság szájalmasan elapad